

Noc, kdy jsem se stal hrdinou

Vzbudil mě štiplavý pach v nose. Zvedl jsem se z postele a běžel rozsvítit světlo. Stiskl jsem vypínač. Buuum! Byt se rozzářil do červena. Výbuch mě odhodil přes celý pokoj. Udeřil jsem se do hlavy tak mocně, že jsem upadl do bezvědomí. Po chvíli jsem se probral. Celý byt vysokého panelového domu byl v plamenech. Po těle jsem měl rozsáhlé popáleniny. Pokoj byl zaplněn černým dýmem. Rozhodl jsem se doplazit do ložnice rodičů. Vlezl jsem do hořícího obývacího pokoje a pokračoval do ložnice. Když jsem se přiblížil tak, že jsem viděl vstup do ložnice, zděsil jsem se. Hořící skříň blokovala vchod. Musel jsem rychle jednat. Ubýval čas na záchranu. Doplazil jsem se zpět do koupelny, abych nabral do nádoby vodu a mohl uhasit skříň. Voda však netekla. Popadl jsem tedy z tatínkova náradí mohutnou palici a začal jsem bušit do planoucí skříň. Šlo to těžce. Dřevo bylo pevné a nechtělo prasknout. Ať jsem se snažil sebe víc, skříň to nic neudělalo. Rozzlobeně jsem palicí mrštil o skříň a ta se náhle rozpadla. Vběhl jsem do ložnice. Nikdo tu nebyl. Rodiče byli pryč. V té chvíli jsem si to uvědomil. Maminka mi říkala, že večer půjdou na nějaký koncert. Ztratil jsem nejméně pět minut času na záchranu.

Budova se stávala víc a víc nestabilnější. Uslyšel jsem zvuk sirén a myslel jsem si, že jsem zachráněný. Mýlil jsem se. Vyběhl jsem z bytu na chodbu. Zaslechl jsem pláč malého dítěte. Zněl blízko, ale přes černý dým nebylo nic vidět. Kyslíku ubývalo. Věděl jsem, že každá sekunda je důležitá, a tak jsem neváhal a rozběhl se za dítětem. Spatřil jsem ho. Stálo na poškozeném schodišti. Opatrně jsem malého chlapečka zvedl a zamířil k východu. Začal se dusit. Protože jsem věděl, že ho musím zachránit, roztrhl jsem si triko a látkou jsem mu obvázal nos, aby lépe dýchal.

Ozvala se další hlasitá rána. Nyní už to nebyla exploze plynu, ale rachot řídicího se schodiště. To bylo poslední možností na záchranu, o které jsem věděl. Rozhodl jsem se prohlédnout další byty, abych se v nejméně poškozeném mohl i s dítětem ukrýt. Vyrázil jsem dveře, které byly hned vedle mě. V místnosti dosahovaly plameny až ke stropu. Rozběhl jsem se tedy k dalšímu bytu. Dveře byly odolné. První úder, druhý, třetí, ale nic jsem s dveřmi neudělal. Bum! Hned za mnou se propadla podlaha. Vtrhl jsem do otevřeného bytu, abych byl v bezpečí. Spatřil jsem dlouhé dřevěné prkno. Kupodivu nehořelo. Dostal jsem nápad. Popadl jsem ho a opatrně položil přes propadlé schodiště. Vzal jsem dítě do náruče a sestoupil do dalšího patra. Teď začal docházet kyslík i mně. Dusil jsem se. Vběhl jsem do nejbližšího bytu a našel zde koupelnu. Doufal jsem, že tam objevím něco, co mi pomůže. Spatřil jsem pouze okno. Bez otálení jsem ho otevřel. Byla to chyba. Oheň dostal kyslík a začal okamžitě nabírat na síle. Pokusil jsem se okno zavřít. Okamžitě jsem uskočil, když mi sálající oheň popálil ruce. Teď už jsem věděl, že je konec. Vzal jsem chlapečka a proběhl na chodbu, i když mě ruce bolely. Malé dítě jsem chránil, aby ho plameny nezranily. Z okna jsem zahlédl modrá blikající světla hasičských vozů. Uchopil jsem zbytek mého trička a hodil ho z okna, abych upoutal pozornost hasičů.

Výbuch! Řítil se na mě hořící strop. Skočil jsem na zem a chlapečka schoval pod sebe. Černo před očima. Slyšel jsem pouze pláč malého dítěte. Upadl jsem do bezvědomí. Potom jsem se probudil na lůžku v nemocnici a uviděl rodiče. Vylíčil jsem jim svůj příběh. Za několik dní ke mně přišel velitel hasičů a předal mi medaili za záchranu malého dítěte. Dozvěděl jsem

se, že jeho maminka i všichni ostatní obyvatelé domu přežili díky včasnému zásahu záchranných složek. Byl jsem šťastný, že všechno dobře dopadlo.

David Burian, 8. třída

Požár lesa

Byl krásný letní večer, když jsem spala u své kamarádky Terky. Rozhodly jsme se, že si uijeme klidný večer na čerstvém vzduchu a opečeme si vuřty. Sbalily jsme deku, špekáčky a vydaly se na louku u lesa. Když jsme tam dorazily, rozdělaly jsme oheň. Sedly jsme si na zem a začaly péct vuřty, smály se a povídaly si o všem možném. Po chvíli jsme si ale uvědomily, že jsme zapomněly na chleba. Tereza se mě zeptala, co budeme dělat. Odpověděla jsem, že si pro něj dojdeme. Oheň jsme však neuhasily, protože jsme si myslely, že se během pár minut přece nemůže nic stát.

Vyrazily jsme tedy k Terce domů pro chleba. Cestou zpátky jsme se tomu smály, když náhle Tereza ztichla. Zastavila se a ukázala směrem k lesu, kde jsme si opékaly vuřty. Mezi stromy jsem viděla jasně zářící plameny, které ničily jejich větve. Tereza okamžitě vytáhla mobil z kapsy a chtěla přivolat pomoc. Zjistila ale, že je vybitý. Srdce mi začalo bít ještě rychleji. Co teď budeme dělat? Běžely jsme do vesnice. Cestou jsme potkaly několik dalších lidí, kteří volali o pomoc.

Po chvíli se objevily hasičské vozy. Zastavily se jen pár metrů od místa požáru. Hasiči rozvinuli hadice, voda začala syčet a plameny postupně slábly. Trvalo to snad celou věčnost, ale nakonec byl požár uhašen. Potají jsme chtěly zmizet, ale jeden z hasičů na nás zavolal. Asi tušil, že jsme to udělaly my. Bála jsem se, že bude křičet, avšak nestalo se tak. Nakonec jen zavolal našim rodičům a všechny nás pak poučil. Od té doby si dáváme s Terkou pozor na to, kde oheň rozděláváme.

Kateřina Kočovská, 7. třída

